

skæra ok þöm manne til þingxs fylghia. Han skal a þinge
 uifær ganga sua, at han ær sandær bani at þöm manne,
 þa skal hanum uarþa til þingxs ok fran, uiku at uatne
 ælla rost at lande. Nu kombær egh uifærgangu maþrin
 innan nat ok iamlanga; þa ær hæræþe sakt at fiuratighi 5
 markum. Kombær þæs manzs arue innan nat ok iamlanga ok
 bindær laghlika in sak sina, þa skal han up taka þrættan
 markær ok atta örtughær. Þa skal han sak sina mæþ
 þingstæmnum in binda, stænna þry þing ok þrea fæmpti,
 fiarþa Lionga þing. A Lionga þinge skulu uitne hans fram 10
 ganga: þæt skulu tue i þingi uita, at a þæs byiar eghn
 uar han dræpin, þæt skulu andre tue uita, at þæt uar
 laghlika skærskutat, þriþiu tue þæt uita, at þæt uar lag-
 lika þing stæmpt. Þa takær af þerre bot kunungær tuæn-
 ne þrættan markær ok tuenne atta örtughær ok þriþiung 15
 rættær arui; þy egh hæræþe, at egh takær þæn, sum böte.
 Kombær han egh innan nat ok iamlanga ok uifna, sum nu
 ær saght, þa takær kunungær alt þæt morþgialdit. §. 1.
 Nu dræpær friþlös maþær man i skoghi, nu gangær han

3. D. v. s. föra honom till
 tinget och tillbaka därifrån un-
 der ansvarighet för hans säker-
 het.

3. *Uika* f. 1) Vecka. 2) Sjömil, äfvenså i isl. (dock an-
 ses i Oxfordordboken dessa be-
 tydelse ej tillkomma samma ord
vika). I norska dialekter bety-
 der *vika* också en strof, en af-
 delning af en sång och har ännu
 den enl. Aasen föråldrade be-
 tydelsen af en sjömil, hos äldre
 norska författare *vegsø*, *vegesø*.
 Äfven hos Hof förekommer *vekk-*
sjö, hos Lind *veckusjö* sjömil
 (enligt Rydqvist).

4. *Rost* l. utan *u*-omljud *rast*
 f. egentligen hvila, sedan så
 långt stycke väg man i allmh.
 kan gå utan att behöfva hvila,
 en viss väglängd till lands „troli-

gen omkring en half svensk mil“
 (enl. Schlyter), i Dalarna kallad
 skogsmil. Ordet förekommer äf-
 ven i andra germanska språk (isl.
rost, got., fht., fsx. *rasta*) och
 Kluge: Etymol. Wörterbuch tror
 betydelsen väglängd härstamma
 från tiden för de västliga indo-
 germanernas invandring, ty blott
 ett vandringsfolk kunde taga
 hvilandet såsom måttstock för
 afstånden.

7. Öfvers. och bevisar sin
 sak lagligen

7, 8. Härmed menas den
 tredjedel af bötesbeloppet, som
 den dräptes arfvinge ägde att
 uppbära, jfr stadgandet strax
 nedan.

16. Öfvers. för ty [får]
 icke häradet [någon andel i bö-
 terna], att . . .